

JILL JOHNSON

Text: Olle Berggren Foto: Daniel Askolin

Jill Johnson har inlett ett nytt kapitel i sin karriär med ny man vid sin sida, ny musik och sin första klubbturné sen tonåren hemma i Ängelholm. Jill berättar från hjärtat om sin nya kärlek, Mattias Elg, om att bo på tre olika platser, om Nashvilles framtid och synen på #metoo, (som också finns på nya plattan).

Vi träffas på Hotell MJ'S på Väster i Malmö. Ett av Jills favorithotell men hon har inte bott här sedan hotellet renoverades och fick ny ägare. Vi smyger in i bakfickan där det är tyst och Jill utbrister, "men det är ju här man åt frukost förr".

Jill är frispråkig och öppen, hon njuter av att äntligen få göra en klubbturné där hon musikaliskt tonar fram som representant för det nya Nashville. Det är rockigare, tuffare med såväl slide-gitarr som pedal steel i sättningen. Det märks att hon trivs i detta sammanhang efter krogshower, galaklänningar och konserter med amerikanska swing & jazzklassiker. "Den här turnén har länge toppat min bucket list", säger Jill timmarna innan premiären. Det är så här vi vill ha Jill Johnson, på scenen. Detta är början på något nytt som vi kommer att få höra mer av när hennes nya album släpps - förhoppningsvis till hösten.

Du har just släppt ny musik, My Remedy, där du åter kör in på en lite smalare väg, nu är det mer Americana, som om du kom direkt från East Nashville...

– Jag har väl försökt att inte tänka så mycket över huvud taget vad gäller inriktning och genre, försöker jobba mig bort från olika etiketter. Jag tycker att det oväntade samarbetet med Robin Stjernberg (tidigare Mello-stjärna som Jill skrivit en del nya låtar med, red.) har blivit något som fått honom att gå åt mitt håll, och jag har, kanske

omedvetet, gått åt hans håll. Det blir ett nytt sound för att man jobbar med nya människor och filtrerar sina berättelser via andra. Däremot så känns det lite annorlunda att bara släppa en EP (fem låtar, red.), när man är van att släppa ett album. Men jag försöker följa dagens musikklimat. Vi jobbar vidare på den här idén som kommer att bli ett helt album framöver.

Är det för att experimentera lite, känna dig för med tanke på att du även gör en klubbturné?

– Både och, jag har väntat med den här klubbturnén så himla länge, och nu är vi ute.

Du slog igenom via Mellon, sen kom du in i country, sen swing med storband och amerikanska klassiker och krogshow. Känns som du har landat i den här typen av mer rootsy, samtida country, i synnerhet som du låter live.

– Fast jag tycker alltid att jag återknyter till den musiken. Och jag vet, alla vill att det började med Melodifestivalen, fast man måste komma ihåg att jag började sjunga country redan som 14-åring, då med Tomboola Band (från Malmö och vi spelade i Norge och Danmark och på High Chaparral... inte hemma i Ängelholm). Så det var början, då hade jag lyssnat på mina föräldrars skivsamling som förutom jazz och Sinatra även bestod av Emmylou Harris, Linda Ronstadt, Dolly Parton, Kenny Rogers, Lynn Anderson, men även Abba oh Boney M. Om man tittar på det så är det kanske där någonstans som själen landat mjukast. Alltså, jag har kommit undan med så mycket under min karriär, jag vill inte begränsa mig till en speciell genre.

För Sverige är inte så stor marknad?

– Men också, som musiker, jag hade inget behov av att skriva egen musik när jag växte upp. Jag var inte den konstnären, jag ville bara sjunga. På så vis blev det också lätt att trilla in på pappas jazzsamling på vinyl.

Hur började allt det här för dig? Du var ju så ung, 14 år, när du

kom med ditt första band. När visste du att du kunde sjunga?

– Jag minns aldrig att jag tänkt så, eller att jag skulle bli artist. Jag sjöng sen jag var fyra år så musiken har funnits med mig hela tiden.

Var det en slump att det blev ett countryband i de lägre

tonåren?

– Ja, gud, ja. Det var bara en slump. Och det är också någonting som jag ibland tänker, hade jag inte träffat dem, är jag inte säker på att jag hade hållit på med country i dag. Det fanns mycket av allt hemma, men det var i samband med en talangtävling som mina föräldrar tyckte att jag skulle sjunga någon countrylåt.

Vad valde du då?

– John Denver och Take Me Home, Country Roads. Så jag gick från Tunna skivor med Siw Malmkvist över till country. Sen var det en talangtävling där man kompades av Tomboola Band i hemtrakterna. Helgen efter hade de ett gig på ett hotell i Höganäs och frågade om jag ville komma

FAKTA

NAMN: Jill Johnson

ÅLDER: 45

GÖR: Countrysångerska, låtskrivare.

FAMILJ: Barnen Havanna, Bonnie, pojkvänner Mattias Elg.

FAVORITER: Bonnie Raitt, Lee Ann Womack, Alison Krauss, Kim Richey, Tedeschi Trucks Band.

BOR: Lägenhet i Borås, övernattningslägenhet i Stockholm och hus (som just nu renoveras) i Ängelholm.

BAKGRUND: Blev redan som 14-åring vokalist i countrygruppen Tomboola Band som även turnerade i Norge och Danmark. Släppte solodebuten Sugartree 1995. Vann den svenska Melodifestivalen med *Kärleken är* 1998. Tävlade igen 2003 med *Crazy in love* och kom fyra. Har sedan haft en framgångsrik karriär som skiv- och live-artist med såväl country som storbandsjazz.

PRISER: Kristallen, Grammis, 2016 blev Jill Årets Edvardpristagare (som utdelas av Kvällsposten).

AKTUELL: Har just släppt EP:n My Remedy. Är ute på första klubbturnén med sitt band som nu spelat tillsammans i drygt tio år. Planerar för en ny omgång av Jills Veranda i samarbete med SVT.

»Jag har en pojkvän i Östersund, jag har lägenhet och företag i Stockholm, jag har mina barn i Borås, och sen vill jag egentligen vara i Skåne«

»Jag låg väldigt lågt under hela #metoo. [...] Och jag tror att alla på något sätt har råkat ut för något«

dit och sjunga. Så gjorde jag det.

Förstod bandet att du var så ung?

– Det kommer jag inte ihåg. Men efteråt frågade de mina föräldrar om jag fick hänga med dem under sommaren. Så gjorde jag det.

Mamma följde inte med dig?

– Nej, och nu har jag ju en egen 14-årig dotter, så att jag kan tycka att det är lite märkligt.

Sen var det ett uppehåll, du gick i skolan, vad hände sen?

– Efter Tomboola Band gick jag över till Bam-bam Band som var ett coverband som spelade i nordvästra Skåne varje helg. Sen kombinerades detta med skivkontraktet som jag aldrig pratar om. Det var ett så konstigt projekt. Men som 16-åring var man ju bara glad att någon ville spela in en skiva. Så jag har aldrig valt musiken, den har bara kommit till mig.

Det är först nu som du verkligen väljer själv. Eller sen du började skriva själv.

– Det här tycker jag är roligt att du säger, för att är det någonting som jag vill förklara för folk i dag när de frågar, ”Hur klarar du dig med ungarna och hur funkar det med allting?” Men det finns inget val. När musiken är så stark i en sen barnsben, så kan du inte välja bort den. Vet inte vem jag skulle vara, eller bli eller må, om jag inte fick hålla på med det här. Jag brukar säga att det är ett kall, inget jag skulle klara av att välja bort. Barnen blir en del av det livet. Det går bra.

Ditt kommersiella genombrott var ändå Melodifestivalen. Du vann vid första tillfället, (1998 med Kärleken är) och kom sen fyra andra gången med Crazy in love?

– Tycker egentligen placeringarna är oväsentliga i den tävlingen, för det handlar ju i slutändan om låten, vad som blir en hit efter tävlingen.

Ja Crazy in love blev ju en megahit.

– Jaja, men gud. Jag vet inte om någon minns tvåan och trean det året.

Till slut hamnade du i countrymusikens högborg, Nashville.

– Ja, det var 2001.

Och fick då kontakt med olika låtskrivare.

– Precis. Då blev jag inbjuden att skriva med ett förlag, det tuffaste uppvaknandet, eller skolan. Det var någonting jag verkligen behövde för att utvecklas och uttrycka mig, utifrån mig själv. Om jag tittar på hur jag skriver musik i dag, och hur jag skrev musik då, så är det skillnad. Då skrev jag med andra människor, och om andra människor, i dag skriver jag ur min egen innersta kammare, fast fortfarande helst med andra. Att skriva själv, ger bara ett perspektiv.

Skriver du fortfarande med kvinnorna du en gång började med i Nashville, jobbar ni fortfarande tillsammans?

– Ja, Liz Rose kom ju med på tredje resan till Nashville, tror jag. Men sen fick hon så mycket jobb när hon började skriva åt Taylor Swift. Men vi träffas och jobbar fortfarande tillsammans. Jag bor alltid hos henne när jag är i Nashville. Men nu har det varit Robin (Stjernberg) som många ser som en schlagerperson från början, precis som man nog ser mig som.

I Nashville är det helt omöjligt att hänga med i deras takt, alltså textskrivande. Jag har alltid starka idéer och titlar när jag kommer dit, jag har alltid mina "stories" klara. Men de är så jäkla snabba. När jag skriver här hemma med Robin bidrar jag på ett annat sätt, och då helt plötsligt blir tonen en annan.

Detta känns lite som ett nytt avstamp för dig. Det är också väldigt personliga, självbiografiska texter på My Remedy.

– Ja, det är det, med en liten twist. I dagens medieklimate så kan man inte bjuda på sig själv. Men i musiken kan man det, för att det är alltid en tolkningsfråga. Alla har sina filter, olika bakgrund, olika bagage, med sig in i musiken. Och det är det jag tycker är häftigt med musik.

Du har gått igenom en skilsmässa och träffat en ny kärlek

vilket man kan höra i de nya texterna...

– Ja, så klart.

Du har också sagt att du lever ett sundare liv nu med din nya pojkvän Mattias Elg.

– Ja, men det är också en tolkningsfråga. Jag har aldrig skrivit eller sagt att jag lever ett sundare liv. Det enda jag har gjort är att jag har lagt ut bilder när jag åker skidor. Sen har olika tidningar tolkat det så, som något annat. För att jag börjat åka skidor. Så det är svårt i dag. Men tillbaks till låtarna. Ja, det är självbiografiskt, jag skriver där jag står. Det känns härligt. De här låtarna är tillkomna helt nyligen och de är redan ute. Ibland så skriver du under en sommar och höst, också släpper det till våren eller nästa höst, och då är det nästan lite inaktuellt.

Nu är det turné med massor av nya låtar och ett av landets bästa band när det handlar om country, rock, Americana, eller vad man nu vill kalla det. Och du spelar gitarr på scenen?

– Jepp.

Det lärde du dig snabbt...

– Ja, men vet du vad, jag var mer musikalisk än jag trodde. Jag trodde inte att jag skulle spela i ett beat och sjunga i ett annat. Trodde inte jag hade den delen av hjärnan aktiv.

Det ser ut som du spelat gitarr hela ditt liv, det ser så ut i anslaget, det mjuka, mer amerikanskt än svenskt.

– Vad roligt. Det var lite kul när en person, inga namn, som tyckte att jag skulle hänga på mig en elgitarr i Nyhetsmorgon. Så sa jag, ”men jag spelar inte elgitarr”, ”Skit i det, den behöver inte vara inpluggad”. ”Men jag vill inte vara den personen, jag vill vara genuin”. Så då blev jag lite arg på mig själv för att jag inte hade tagit tag i detta. Den sommaren lärde jag mig tre låtar. Satt i huset på Kreta och malde dem om och om och om igen, till min ex-mans stora tålmod.

Vad var din tanke när du bestämde dig för en klubbturné?

– Vi har haft många tankar med klubbturnén,

den ena är att jag har spelat med mina kompisar i över tio år och att vi alltid pratat om att göra just en klubbturné. Sen är det lite som du säger, jag har gjort lite av varje. Stora saker. Vill försöka knyta an till den tiden i livet när det bara handlade om musik, inget kändisskap, inga scenkläder, inga Instagramkonton, bara musiken. Jag minns den tiden som den bästa i mitt liv, när jag spelade varje helg. Hade man tur fick man 600 kronor med sig hem. Och jag körde hem varenda kväll, det var inget festande för min del för jag bodde i Ängelholm, och vi spelade runt om i Skåne. Bara covers, från Bon Jovi och Tina Turner till Eagles och Creedence.

Man bygger upp något för att få stå på stora scener och att det ska sälja så helt plötsligt går man tillbaka till någonting som inte riktigt är så. Tror inte att det är några runt mig som skulle säga: Jill nu ska du åka på klubbturné. Vi vet inte ens om min publik finns där.

Men du sålde ut konserten på KB i Malmö, direkt.

– Ja, det var fantastiskt. Verandan har också dragit med sig en helt ny publik, det känner jag när jag går på stan. Jag menar innan var det bara 50- och 60-plussare som kom fram, och nu är det alla.

På tal om Jills Veranda, saknar du programmet?

– Ja, det gör jag. Men det är en bäbis som jag vill se växa upp, jag tror inte att vi kommer sluta spela in. Ett tag tänkte jag att det räcker med ett år.

Vad finns det för planer för Verandan?

– Jag har möten med SVT hela tiden, men det går långsamt.

Är det samma koncept, blev ju mycket politik senaste säsongen?

– Ja, precis vad jag skulle säga.

Du är ju bra i programmet för du kan ta alla typer av människor. Men ibland kändes en del gäster så där "Stockholmsängsliga" och musiken fick lite stå tillbaka.

– Mm. Och där är det en ständig kamp. Om

man kommer ihåg så hade min ursprungliga idé inga politiska eller samhällskritiska ambitioner, det var människans berättelse som skulle speglas via musiken. Det finns alltid politiska ämnen som man kan ta upp. Men för att man ska få med sig alla tittarna och inte bara någon pk-elit eller så, då krävs något mer.

Bra med en paus, när ni kommer tillbaka kan jag tänka mig att det blir ännu bättre.

– Jo. Sen tror jag att vissa element kan man stryka eller behålla. Bucket-listan tycker jag är rolig när den är rolig, men den är inte nödvändig att ha med om den bara är forcerad.

Din nya singel har titeln "Is it hard being a man", är det ditt svar på Tammy Wynettes "Stand by your man"...

– Nej, verkligen inte. Jag låg väldigt lågt under hela #metoo, alla skulle ju posta "Jag har också råkat ut", Och jag tror att alla på något sätt har råkat ut för något. Jag har turnerat sen jag var 14 år, och jag står med en fot i den världen där jag har hantat män sen jag var väldigt ung. Också väldigt ut-satt, många saker som jag inte ens skulle berätta för mina föräldrar i dag. Men det är ingenting jag känner att jag har farit illa av, för man lärde sig hantera dem. Man fick skinn på näsan. Men sen har jag då en fot i den nya världen där vissa saker inte är okej, och ändå flabbar jag fortfarande med som kvinna. Jag var nyligen i Nashville där en 80-årig man sa till mig, "there's nothing like hugging a woman with a big pair of boobies"... Ja, men man skrattar ju, jag skrattar också. Men det är inte okej att säga. Jag skulle inte säga att det är härligt att krama en man med en stor kuk. Det säger man inte.

Det är en fråga om gränsdragning. Men samtidigt så står jag i båda dessa världar, jag har lärt mig det. Det gör inte ont, jag tycker inte att det är hela världen. Men jag förstår dem som är i en ny tid och tycker att de är klara med den gamla. Och det är jag med! Men din fråga kom ju sig ifrån titeliden till låten (Is it hard being a man), så jo, det är min reaktion på #metoo. Jag drogs in i det när vi skrev den. Jag satt på ett långflyg från

USA, och betraktade tre män med familj. Där den ena mannen var ett as, han bara söp och lät frun ta hand om barnen, och kostade också på sig att skälla på henne hela tiden. Och så var det ett par som var helt fantastiska och hjälptes åt, som det sig bör. Och sen en man som gjorde allt för sin fru, hon var fan aldrig nöjd. Det spelade ingen roll vad han gjorde, och han slet. Till slut hade man ju lust att säga något. Så låten är en betraktelse, "hur är det att vara man i dag" med detta manshat. Folk vråker ur sig saker. Vi har också tvingat män att vara någonting som de inte alls vill vara.

Men jag skriver också, "you're sinking in your own quicksand". Jag tycker att de män som varit grisar, de sjunker undan i sin egen respektlöshet. Det finns ingen plats för dem längre. Och det är väl underbart, även för män som inte är grisar. Så det var mitt musikaliska bidrag till #metoo-debatten.

På tal om det här med sundhet inom dagens showbiz, kände du att du var mer inne i rock n roll-kulturen med osund livsstil tidigare, med din nya kille har du öppnat upp dig för natur och sunt liv?

– Ja, du menar så. Men utan att på något sätt låta som att jag ändrar mig när jag träffar en man, så är det lite så att den du lever med, eller den du hänger med, om du inte möter den personens stora intressen så faller en rätt stor bit bort. Och jag kan lova dig att det är ingenting som skaver i att ha en ung, skitbegåvad elitskidåkare att lära dig att åka skidor, när man inte har haft föräldrar som har åkt skidor. Så jag menar för mig så var det en gåva att få lägga till den delen.

Är det långdskidor som gäller...?

– Det är långdskidor, som jag aldrig har åkt i hela mitt liv.

Du har åkt utför?

– Ja, men det har jag åkt hela mitt liv. Jag har nog alltid uppskattat natur och motion, men jag är periodare, sprang min första 3-kilometersrunda för första gången på tre månader, det var som att

andas genom ett sugrör. Så det var ångest.

Var bor du mest nu för tiden? Skåne eller uppe i Boråstrakten?

– Jag har min bas i Borås. Jag har en lägenhet i Stockholm som jag måste ha nu när jag inte har barnen varje vecka. Jag utgår från Stockholm varannan vecka, för jobbet. Sen är min dröm, när barnen blir lite större, att jag ska kunna flytta ner till Ängelholm. Så jag håller på att renovera mitt hus där.

Du spelar också in din musik i huvudsak hos Amir Aly i Malmö, inte i Nashville.

– Ja, det finns ingen som får mig att känna mig som Amir. Det skulle kanske vara vettigt och säkert att gå vidare med någon annan. Men jag vill inte, jag landar alltid hos honom.

Ja han är ju den bästa du kan hitta i den här delen av världen.

– Jag tycker det, blir glad om du tycker det som lyssnar på så mycket musik.

Efter turnén, hur ser ditt program ut framöver, i sommar och till hösten?

– Jag har några spelningar, Finland som jag har skjutit på i många år. Jag är lite så här, jag söker nya marker, är lite trött på mig själv, tycker det är svårt att motivera mig att bara köra på. Jag har kört på så himla länge. Det här är nog första gången som jag inte har en framförhållning på två

år. Så jag försöker lita på att jag har en plats i Musiksverige nu, att jag inte ska behöva känna den här hetsen. Men visst, jag har jättemycket projekt på gång, så det är inte det, jag har att göra...

På en spelning, precis efter din Mellovinst, då var din mamma där. Har hon haft en viktig roll i din karriär?

– Pappa har fått mer uppmärksamhet på grund av jazzen och att jag släppte en platta som heter Songs for Daddy, och det var väl mer för att det var han som tjatade om det. Men jag har en väldigt nära relation till min mamma, vi pratar varje dag och har alltid gjort. Hon är väldigt mode-medveten, och mycket allmänbildad och duktig skribent, så jag bollar många idéer med henne. Fast ingen av mina föräldrar har varit drivande i min karriär på det sättet, men alltid stöttat upp och kört mig och så där. Men jag har alltid varit den som drivit mig själv.

Den där låten som du gjorde till din pappa på ditt album med jazzlåtar, skulle du kunna göra den som en countrylåt?

– Nej, det har jag inte funderat på faktiskt. Det var kanske en bra idé.

Skulle du vilja testa USA?

– Svaret är: Absolut, jättesugen på det. Men jag är inte sugen på jobbet som det innebär att promota en låt. Turnera runt på alla radiostationer och säga något om den aktuella singeln. Och då är inte jag för fin för det, men jag har ju en familj här hemma och en pågående karriär. Så frågan är av vilken anledning. Om vi bara hittar på att det blir en jäkla fart, vad ska jag göra med det? Ska jag flytta till USA då? Nej, det vill jag inte göra. Hade jag inte haft mina barn så hade jag gjort det "in a heartbeat" därför att det hade varit så roligt. Vad jag menar är att jag får det bästa av USA hela tiden när jag åker dit. Det är om jag skulle vilja ha "the fame", och det har jag redan passerat. Jag känner

»Sen älskar jag att laga mat. När jag kommer hem till barnen på söndagarna, så är det första jag gör att åka och storhandla«

mig redan så otroligt bekräftad.

Privatlivet, hinner du med lugnet hemma, med barnen i Borås, med nya kärleken i Stockholm?

– Mitt privatliv handlar lite om att jag inte bor på ett ställe mer än fem till sju dagar i veckan, sen förflyttar jag mig. För att jag har en pojkvän i Östersund, jag har lägenhet och företag i Stockholm, jag har mina barn i Borås, och sen vill jag egentligen vara i Skåne. Vi reser ganska mycket, tjejerna och jag!

Mycket pendlande?

– Precis. Vad jag gör jag nu, som nyskild, för att prata lite privat, jo det är att jag reser så mycket jag kan nu. För mina resor har tidigare alltid handlat om musikalivet, och jag har aldrig unnat mig att resa privat. Därför att det skulle innebära att barnen antingen ska ta ledigt från skolan, eller så ska jag vara borta från dem mer. Det har jag aldrig velat. Så nu när jag inte "får", vara med mina barn hela tiden eftersom min ex-man också vill ha dem, så passar jag på att resa. Det har varit allt från att vi tagit en extrasväng upp till Åre, åkt lite skidor, till att vi har spenderat lite längre tid i Skåne, där vi kanske har åkt ner till Malmö och tagit in på hotell.

Eller så har vi åkt till Frankrike, Italien eller Spanien. Sen har Mattias och jag rest mycket i delar av USA. Han tycker också om USA. Och i

hans bransch, som organisationspsykolog, finns det många universitet som vill ta emot honom. Där kan han träffa likasinnade. Han har till och med hittat kollegor i Nashville, vilket är väldigt roligt för oss.

Sen älskar jag att laga mat. När jag kommer hem till barnen på söndagarna, så är det första jag gör att åka och storhandla. Jag står vid grytorna i två dagar och sen orkar jag inte laga mat mer för då handlar de veckorna bara om barnen, innebandyträningar, plugga, kramas så mycket man bara kan. Då är jag en väldigt osminkad, jättevanlig tjej som inte är artist.

Men jag lever ju min dröm varje dag med musiken. Och den tar mycket plats, och mycket tid. Så att det här med att läsa böcker och gå och pilla navelludd i mjukisbyxor, det är en dröm jag har, hoppas den blir verklighet en dag. **G**

